

Дорогие друзья,

Прилагается статья ведущего греческого историка **Феофаниса Малкидиса**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, **«Έβρος-Φραкия, Έгейское море, Кипр: турецкая проблема»** (статья на греческом и в переводе -google translation- на русском языках).

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Έβρος- Θράκη, Αιγαίο, Κύπρος: Το τουρκικό πρόβλημα

Πριν λίγες ημέρες με αφορμή τη συμπλήρωση εκατό ετών από την υπογραφή της Συνθήκης της Λωζάνης, το κράτος και το παρακράτος της Τουρκίας, από τον Ερντογάν μέχρι τους Γκρίζους Λύκους, υπενθύμισαν ότι ο σωβινισμός – φασισμός θα είναι και στον επόμενο αιώνα η μοναδική τους πολιτική.

Πλην των μισθοδοτούμενων από την Άγκυρα και των αφελών (...), όλοι συμφωνούν με την άποψη του σπουδαίου συναδέλφου στον αγώνα αναγνώρισης της Γενοκτονίας και διωκόμενου από το τουρκικό καθεστώς καθηγητή Τανέρ Ακσάμ: *ότι η συγκρότηση του τουρκικού κράτους έγινε «με την εκδίωξη του Ελληνικού, του Αρμενικού, του Ασσυριακού, του Κουρδικού λαού και συνδέεται με το ζήτημα των εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας».*

Σήμερα το σύμπλεγμα κεμαλικού εθνικισμού με ναζιστικά χαρακτηριστικά και θρησκευτικού φονταμελισμού, παρότι θεωρητικά εκφράζεται διαφορετικά και είναι κάτι διαφορετικό, η σχέση μεταξύ των δύο πόλων ήταν και παραμένει ισχυρή. Παρότι οι Κεμαλικοί υποτίθεται ότι πολέμησαν τη θρησκεία, εντούτοις ποτέ δεν θέλησαν να την εξαλείψουν από την πολιτική ζωή, αφού τη χρησιμοποιούσαν για να επιτύχουν τους στόχους τους εναντίον των Ελλήνων και των άλλων λαών. Από την άλλη πλευρά, οι φονταμενταλιστές παρότι έχασαν την άμεση σχέση με την εξουσία την οποία που είχαν για αιώνες, ποτέ δεν απώλεσαν την επαφή τους με αυτή. Μάλιστα, οι εξελίξεις μάλιστα μετά το θάνατο του Μουσταφά Κεμάλ τους βοήθησαν να έρθουν πάλι στο προσκήνιο, παρά τα συχνά στρατιωτικά πραξικοπήματα. Ο Ερντογάν είναι η αποκορύφωση της θεαματικής αυτής επανόδου.

Είναι διάχυτη η εντύπωση σε όλο τον κόσμο, επαναλαμβάνω πλην αυτών που χρηματοδοτούνται από το τουρκικό κράτος-παρακράτος και των αφελών που νομίζουν ότι η γειτονική χώρα είναι κανονική(...), ότι η Τουρκία ρέπει προς ακραίες θέσεις. Αυτό επισημαίνει και ο Τούρκος νομπελίστας Ορχάν Παμούκ μιλώντας για την κοινωνία στη χώρα του η οποία διολισθαίνει προς έναν αποτρόπαιο ρατσισμό και εθνικισμό. Η Ελλάδα, η Αρμενία, οι Κούρδοι, είναι οι άξονες αυτού του εθνικιστικού ρεύματος, για αυτό άλλωστε και η σημαντική στήριξη του εκλογικού σώματος προς την εγκληματική οργάνωση που συγκυβερνά με τον Ερντογάν, δηλαδή τους Γκρίζους Λύκους, οργάνωση η οποία είναι υπεύθυνη

για δολοφονίες Κούρδων, Τούρκων Αρμενίων και άλλων αντικαθεστωτικών, Ελλήνων, για να θυμίσω τους Τάσο Ισαάκ και Σολωμού Σολωμού στην Κύπρο το 1996, για εμπρησμούς στα νησιά, για διακίνηση εκατοντάδων χιλιάδων που εισβάλλουν στην Ελλάδα κάθε μέρα.

Στην Κύπρο, στη Θράκη και στο Αιγαίο, ο τουρκικός φασισμός υφίσταται και μάλιστα ποιοτικά αναβαθμισμένος: στα ζητήματα του τουρκικού πρωταγωνιστικού ρόλου στη διακίνηση των λεγόμενων προσφύγων και μεταναστών, στην αποστρατικοποίηση των νησιών, στην ΑΟΖ, στον εναέριο χώρο, στην υφαλοκρηπίδα, στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και την ελληνική μειονότητα στην Κωνσταντινούπολη, στην Ίμβρο και την Τένεδο, στην Κύπρο.

Για πάρα πολλά χρόνια υπάρχει στο δυτικό κόσμο, αλλά και σε μερίδα της Ελληνικής πολιτικής τάξης, η αντίληψη ότι εάν η Τουρκία ενταχθεί σε θεσμούς συνεργασίας και διεθνείς οργανισμούς, αφενός θα εκδημοκρατιστεί και αφετέρου θα αποφύγει τη διολίσθηση σε ακραία πρότυπα εξουσίας και συμπεριφοράς. Αυτό είναι γνωστό ότι δεν έγινε αφού για πάνω από εβδομήντα χρόνια η Τουρκία είναι ενταγμένη σε όλους τους ευρωατλαντικούς θεσμούς, εκτός της ΕΕ, χωρίς να έχει αποβάλλει τα συμπλέγματα, τα οποία χαρακτηρίζουν ρατσιστικά, φασιστικά, ανελεύθερα, αντιδημοκρατικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα.

Από την άλλη είναι επίσης γνωστό ότι όλες οι αλλαγές οι οποίες έγιναν στην Τουρκία τα τελευταία διακόσια χρόνια πραγματοποιήθηκαν μετά από παραινήσεις και απαίτηση της Δύσης. Καμία απολύτως εξέλιξη στο θεσμικό τουλάχιστον πεδίο για τον εκδημοκρατισμό και τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν προήλθαν από την ίδια την απαίτηση της τουρκικής κοινωνίας και τη βούληση της εξουσίας. Έτσι η επιφανειακή τουρκική επιλογή της ευρωπαϊκής προοπτικής της χώρας δεν συνδέεται με την ουσιαστική πρόθεση αλλαγής της στάσης της. Αυτό φαίνεται από την τουρκική θέση για την Κύπρο, για το Αιγαίο, για τη Θράκη, για το Κουρδικό, για το Πατριαρχείο, για τον πόλεμο στη Συρία, για το προσφυγικό-

μεταναστευτικό για να αναφέρουμε λίγα μόνο παραδείγματα. Παραδείγματα τα οποία δεν αφορούν ένα σύγχρονο δημοκρατικό κράτος, αλλά ένα ολοκληρωτικό το οποίο καταπατά τα δικαιώματα των λαών και αρνείται την ελευθερία τους.

Έτσι η αποκλειστική εκ των πραγμάτων διαπίστωση, με την οποία θα πρέπει να κινηθεί ο Ελληνισμός είναι η εξής: Το μοναδικό πρόβλημα που υπάρχει στην περιοχή είναι το Τουρκικό και η επίλυσή του είναι η ικανή και αναγκαία προϋπόθεση για τη Δημοκρατία στην περιοχή και για την ελληνική εθνική κυριαρχία και συνέχεια !

Φеофанис Малкидис. Доктор Университета Пантейон

«Эврос-Фракия, Эгейское море, Кипр: турецкая проблема».

Несколько дней назад, по случаю столетия подписания Лозаннского договора, государство и субгосударство Турции, от Эрдогана до Серых волков, напомнили, что шовинизм-фашизм будет их единственной политикой в следующем столетии также.

Кроме проплаченных Анкарой и наивных (...), все согласны с мнением великого коллеги по борьбе за признание Геноцида и преследуемого турецким режимом профессора Танера Аксама: что формирование Турецкого государства произошло «с изгнанием греков, армян, ассирийцев, курдов и связано с вопросом о преступлениях против человечности».

Сегодня комплекс кемалистского национализма с нацистскими чертами и религиозным фундаментализмом, хотя теоретически выражен по-разному и представляет собой нечто иное, связь между двумя полюсами была и остается прочной. Хотя Кемалы якобы боролись с религией, они никогда не хотели исключить ее из политической жизни, так как использовали ее для достижения своих целей против греков и других народов. С другой стороны, фундаменталисты, хотя и утратили непосредственную связь с властью, которая была у них на протяжении столетий, никогда не теряли с ней связи. На самом деле события после смерти Мустафы Кемаля помогли им снова выйти на первый план, несмотря на частые военные перевороты. Эрдоган стал кульминацией этого захватывающего возвращения.

Во всем мире распространено впечатление, повторяю, кроме тех, кто финансируется турецким государством-парагосударством и наивных, считающих, что соседняя страна нормальная(...), что Турция дрейфует в сторону крайних позиций. На это указывает и турецкий лауреат Нобелевской премии Орхан Памук, говоря об обществе в своей стране, которое скатывается к отвратительному расизму и национализму.

Греция, Армения, курды являются осями этого националистического течения, по этой причине значительная поддержка электоратом преступной организации, правящей вместе с Эрдоганом, то есть Серых волков, организации, ответственной за убийства курдов, Турецкие армяне и другие греки, выступающие против режима, напомню вам о Тассо Исааке и Соломоу Соломоу на Кипре в 1996 году, за поджоги на островах, за торговлю сотнями тысяч людей, которые ежедневно вторгаются в Грецию.

На Кипре, во Фракии и Эгейском море турецкий фашизм существует и фактически качественно модернизирован: в вопросах ведущей роли Турции в торговле так называемыми беженцами и иммигрантами, в демилитаризации островов, в ИЭЗ, в воздушное пространство, на континентальном шельфе, во Вселенском Патриархате и греческом меньшинстве в Константинополе, Имбро и Тенедо, на Кипре.

На протяжении многих лет в западном мире, а также в части греческого политического класса существовало мнение, что если Турция присоединится к институтам сотрудничества и международным организациям, то, с одной стороны, она демократизируется, а с другой стороны, она избежит скольжения в экстремальные модели власти и поведения. Известно, что этого не произошло, поскольку более семидесяти лет Турция была включена во все евроатлантические институты, кроме ЕС, не изгоняя комплексы, характеризующие расистские, фашистские, нелиберальные, антидемократические и тоталитарные режимы.

С другой стороны, также известно, что все изменения, происходившие в Турции за последние двести лет, были осуществлены после уговоров и требований Запада. Абсолютно никакое развитие в институциональной сфере хотя бы по демократизации и правам человека не исходило от самого запроса турецкого общества и воли властей. Таким образом, поверхностный выбор Турцией европейской перспективы страны не связан с существенным намерением изменить ее отношение. Это видно из позиции Турции по Кипру, по Эгейскому морю, по Фракии, по Курдам, по Патриархату, по войне в Сирии, по проблеме беженцев-иммигрантов, и это лишь несколько примеров. Примеры, которые относятся не к современному демократическому государству, а к тоталитарному, нарушающему права людей и отрицающему их свободу.

Таким образом, исключительный вывод де-факто, с которым следует исходить эллинизму, состоит в следующем: единственная проблема, которая существует в регионе, — это турецкая, и ее решение является достаточным и необходимым условием для Демократии в регионе и для греческого национального суверенитета и преемственности!

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται άρθρο του διακεκριμένου Έλληνα ιστορικού **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστού μαχητή για το ζήτημα της αναγνώρισης της Γενοκτονίας των Ελλήνων της Ανατολής, **«Έβρος- Θράκη, Αιγαίο, Κύπρος: Το τουρκικό πρόβλημα»**.

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Έβρος- Θράκη, Αιγαίο, Κύπρος: Το τουρκικό πρόβλημα

Πριν λίγες ημέρες με αφορμή τη συμπλήρωση εκατό ετών από την υπογραφή της Συνθήκης της Λωζάνης, το κράτος και το παρακράτος της Τουρκίας, από τον Ερντογάν μέχρι τους Γκρίζους Λύκους, υπενθύμισαν ότι ο σωβινισμός – φασισμός θα είναι και στον επόμενο αιώνα η μοναδική τους πολιτική.

Πλην των μισθοδοτούμενων από την Άγκυρα και των αφελών (...), όλοι συμφωνούν με την άποψη του σπουδαίου συναδέλφου στον αγώνα αναγνώρισης της Γενοκτονίας και διωκόμενου από το τουρκικό καθεστώς καθηγητή Τανέρ Ακσάμ: *«με την εκδίωξη του Ελληνικού, του Αρμενικού, του Ασσυριακού, του Κουρδικού λαού και συνδέεται με το ζήτημα των εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας».*

Σήμερα το σύμπλεγμα κεμαλικού εθνικισμού με ναζιστικά χαρακτηριστικά και θρησκευτικού φονταμελισμού, παρότι θεωρητικά εκφράζεται διαφορετικά και είναι κάτι διαφορετικό, η σχέση μεταξύ των δύο πόλων ήταν και παραμένει ισχυρή. Παρότι οι Κεμαλικοί υποτίθεται ότι πολέμησαν τη θρησκεία, εντούτοις ποτέ δεν θέλησαν να την εξαλείψουν από την πολιτική ζωή, αφού τη χρησιμοποιούσαν για να επιτύχουν τους στόχους τους εναντίον των Ελλήνων και των άλλων λαών. Από την άλλη πλευρά, οι φονταμενταλιστές παρότι έχασαν την άμεση σχέση με την εξουσία την οποία που είχαν για αιώνες, ποτέ δεν απώλεσαν την επαφή τους με αυτή. Μάλιστα, οι εξελίξεις μάλιστα μετά το θάνατο του Μουσταφά Κεμάλ τους βοήθησαν να έρθουν πάλι στο προσκήνιο, παρά τα συχνά στρατιωτικά πραξικοπήματα. Ο Ερντογάν είναι η αποκορύφωση της θεαματικής αυτής επανόδου.

Είναι διάχυτη η εντύπωση σε όλο τον κόσμο, επαναλαμβάνω πλην αυτών που χρηματοδοτούνται από το τουρκικό κράτος-παρακράτος και των αφελών που νομίζουν ότι η γειτονική χώρα είναι

κανονική(...), ότι η Τουρκία ρέπει προς ακραίες θέσεις. Αυτό επισημαίνει και ο Τούρκος νομπελίστας Ορχάν Παμούκ μιλώντας για την κοινωνία στη χώρα του η οποία διολισθαίνει προς έναν αποτρόπαιο ρατσισμό και εθνικισμό. Η Ελλάδα, η Αρμενία, οι Κούρδοι, είναι οι άξονες αυτού του εθνικιστικού ρεύματος, για αυτό άλλωστε και η σημαντική στήριξη του εκλογικού σώματος προς την εγκληματική οργάνωση που συγκυβερνά με τον Ερντογάν, δηλαδή τους Γκρίζους Λύκους, οργάνωση η οποία είναι υπεύθυνη για δολοφονίες Κούρδων, Τούρκων Αρμενίων και άλλων αντικαθεστωτικών, Ελλήνων, για να θυμίσω τους Τάσο Ισαάκ και Σολωμού Σολωμού στην Κύπρο το 1996, για εμπρησμούς στα νησιά, για διακίνηση εκατοντάδων χιλιάδων που εισβάλλουν στην Ελλάδα κάθε μέρα.

Στην Κύπρο, στη Θράκη και στο Αιγαίο, ο τουρκικός φασισμός υφίσταται και μάλιστα ποιοτικά αναβαθμισμένος: στα ζητήματα του τουρκικού πρωταγωνιστικού ρόλου στη διακίνηση των λεγόμενων προσφύγων και μεταναστών, στην αποστρατικοποίηση των νησιών, στην ΑΟΖ, στον εναέριο χώρο, στην υφαλοκρηπίδα, στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και την ελληνική μειονότητα στην Κωνσταντινούπολη, στην Ίμβρο και την Τένεδο, στην Κύπρο.

Για πάρα πολλά χρόνια υπάρχει στο δυτικό κόσμο, αλλά και σε μερίδα της Ελληνικής πολιτικής τάξης, η αντίληψη ότι εάν η Τουρκία ενταχθεί σε θεσμούς συνεργασίας και διεθνείς οργανισμούς, αφενός θα εκδημοκρατιστεί και αφετέρου θα αποφύγει τη διολίσθηση σε ακραία πρότυπα εξουσίας και συμπεριφοράς. Αυτό είναι γνωστό ότι δεν έγινε αφού για πάνω από εβδομήντα χρόνια η Τουρκία είναι ενταγμένη σε όλους τους ευρωατλαντικούς θεσμούς, εκτός της ΕΕ, χωρίς να έχει αποβάλλει τα συμπλέγματα, τα οποία χαρακτηρίζουν ρατσιστικά, φασιστικά, ανελεύθερα, αντιδημοκρατικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα.

Από την άλλη είναι επίσης γνωστό ότι όλες οι αλλαγές οι οποίες έγιναν στην Τουρκία τα τελευταία διακόσια χρόνια πραγματοποιήθηκαν μετά από παραινήσεις και απαίτηση της Δύσης.

Καμία απολύτως εξέλιξη στο θεσμικό τουλάχιστον πεδίο για τον εκδημοκρατισμό και τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν προήλθαν από την ίδια την απαίτηση της τουρκικής κοινωνίας και τη βούληση της εξουσίας. Έτσι η επιφανειακή τουρκική επιλογή της ευρωπαϊκής προοπτικής της χώρας δεν συνδέεται με την ουσιαστική πρόθεση αλλαγής της στάσης της. Αυτό φαίνεται από την τουρκική θέση για την Κύπρο, για το Αιγαίο, για τη Θράκη, για το Κουρδικό, για το Πατριαρχείο, για τον πόλεμο στη Συρία, για το προσφυγικό-μεταναστευτικό για να αναφέρουμε λίγα μόνο παραδείγματα. Παραδείγματα τα οποία δεν αφορούν ένα σύγχρονο δημοκρατικό κράτος, αλλά ένα ολοκληρωτικό το οποίο καταπατά τα δικαιώματα των λαών και αρνείται την ελευθερία τους.

Έτσι η αποκλειστική εκ των πραγμάτων διαπίστωση, με την οποία θα πρέπει να κινηθεί ο Ελληνισμός είναι η εξής: Το μοναδικό πρόβλημα που υπάρχει στην περιοχή είναι το Τουρκικό και η επίλυσή του είναι η ικανή και αναγκαία προϋπόθεση για τη Δημοκρατία στην περιοχή και για την ελληνική εθνική κυριαρχία και συνέχεια !

